

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně Mgr. Martiny Weissové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxx**
zastoupeného: JUDr. Petr Novotný, advokát,
se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-72217-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2018, čj: OAM-429-36/ZR-2018. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění

pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o pobytu*“), a byl mu podle ust. § 77 odst. 3 téhož zákona udělen výjezdní příkaz.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Uvedl, že na území České republiky žije již od roku 2004 se svou manželkou a dvěma nezletilými dětmi, kteří tu mají povolen legální pobyt, a vytvořili si zde již vazby. Děti navštěvují českou školu. Reálné soužití rodiny je tak možné pouze v České republice. Žalobce sám na území úspěšně podniká (v daňovém přiznání za rok 2017 uvedl jako základ daně částku přesahující milion korun), je předsedou družstva od jeho založení v roce 2009, působí ve vedení společnosti xxxx, která zaměstnává přes 50 zaměstnanců, a ve společnosti xxxx kde je společníkem od roku 2005. Pro fungování těchto společností je zapotřebí, aby nadále legálně setrval na území České republiky. Na území žije na základě povolení k trvalému pobytu udělenému dne 27. 10. 2011 po předchozím řádném splnění pětiletého legálního pobytu, své původní příjmení neskrýval, ale pracovníci ministerstva vnitra byl informován, že jej nemusí uvádět. V době zahájení řízení se nacházel na území legálně, neboť německými orgány byl trest vyhoštění v době, kdy Česká republika ještě nebyla součástí schengenského prostoru, proto v Německu uložené vyhoštění se tak nevztahuje na území České republiky. Řízení o zrušení trvalého pobytu trvalo přes 6 let, což dlouhodobě u žalobce a jeho rodinu vyvolávalo nejistotu. Dále obecně uvedl, že správní úřady porušily procesní povinnosti podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), a to konkrétně ust. § 2 odst. 1, 3, a 4, a § 50 odst. 2.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž v důvodech věcně uváděl tytéž argumenty jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Při ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti řádně omluveného žalovaného, žalobce na svém procesním návrhu setrval.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že správní řízení bylo zahájeno z moci úřední dne 1. 3. 2012, důvodem byla skutečnost, že žalobce se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, neboť záměrně zatajil svou dřívější identitu, kdy v žádosti ze dne 21. 6. 2011 o udělení povolení k trvalému pobytu neuvedl dřívější příjmení xxxx, když v položce č. 3 tiskopisu žádosti tento údaj nevyplnil. Pod dřívější identitou xxxx xxxx měl Spolkovou republikou Německo vysloven zákaz vstupu do schengenského prostoru s platností do 12. 7. 2014. Příjmení, pod kterým vstupoval na území, si změnil v roce 2001 v Kyjevě, a nebylo tak možné zjistit, že mu bylo v roce 1998 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a že byl v roce 2001 vyhoštěn německými orgány. V roce 2004 si pod novou identitou podal žádost o udělení dlouhodobého víza na zastupitelském úřadě České republiky v Budapešti, ale při podání neuvedl své dřívější příjmení.

V odůvodnění jsou dále hodnoceny odvolací námitky, které nebyly shledány důvodnými. Je zmíněno ust. § 70 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu a ust. § 103 písm. c) tohoto zákona. Tvzení žalobce, že nikdy neskrýval své předchozí příjmení, když byl

pracovníci ministerstva vnitra informován, že jej nemusí uvádět, shledal žalovaný za účelové, neboť podle zákonných ustanovení shora zmíněných měl uvádět pravdivě a úplně údaj o svém dřívějším příjmení. Důvod, proč mu byl uložen zákaz pobytu, svědčí tomu, že tak učinil úmyslně. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 10. 2017, sp. zn. 57 A 12/2017. Pokud by se v řízení o žádosti povolení k trvalému pobytu zjistilo, že žalobce zatajil předchozí identitu, vedlo by to k zamítnutí žádosti podle ust. § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu.

Ani další odvolací námitky nebyly žalovaným shledány důvodné, ohledně pobytu v schengenském prostoru je odkázáno na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1987/2006 (čl. 24 odst. 1, odst. 2 písm. a) tohoto nařízení), kdy vstupem do schengenského prostoru Česká republika přistoupila k pravidlům uplatňovaným státy schengenské dohody, v době žádosti o vydání povolení měl žalobce uložen záznam o zákazu pobytu v schengenském informačním systému, na což nemá vliv ani žalobcem tvrzená amnestie ve Spolkové republice Německo v roce 2010. Při zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nemá ministerstvo zákonnou povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, k čemuž žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, čj. 9 Azs 218/2015-51, a ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, když test proporcionality provedl již zákonodárce při přijetí zákonné úpravy. Ohledně délky řízení je odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, čj. 2 Afs 96/2004-80.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 70 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, ve znění účinném ke dni podání žádosti žalobcem o tento druh pobytového oprávnění: *„Žádost o povolení k trvalému pobytu se podává na úředním tiskopisu. V žádosti je cizinec povinen uvést (a) své jméno, příjmení a ostatní jména, všechna dřívější příjmení, den, měsíc a rok narození, místo a stát narození, státní občanství, rodinný stav, nejvyšší dosažené vzdělání, povolání, zaměstnání před příchodem na území (pracovní zařazení, název a adresa zaměstnavatele), účel pobytu na území, zaměstnání po vstupu na území (pracovní zařazení, název a adresa zaměstnavatele), poslední bydliště v cizině, adresu místa pobytu na území, předchozí pobyt na území delší než 3 měsíce (důvod a místo pobytu), den vstupu na území, číslo a platnost cestovního dokladu,...“*.

Jak je patrné ze znění právní normy, žalobce měl za povinnost uvést do příslušného formuláře své dřívější příjmení, na což je pak výslovně upozorněn již v tomto formuláři, kdy svým podpisem stvrzuje správnost a úplnost údajů. Tato povinnost je dána zákonem, a pokud ji žalobce porušil, musí si být vědom příslušného zákonného následku, jímž je např. mj. i zrušení pobytového oprávnění. Skutečnosti, které žalobce uvádí v žalobě, na tomto závěru nemohou nic změnit, neboť uvádějí okolnosti jeho pobytu na zdejším území, které však pro rozhodnutí jako takové nemohou mít význam.

Pokud žalobce uvádí, že na zdejším území žije s rodinou, pak je nutné uvést, že posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu, je možné pouze u těch rozhodnutí, kde je výslovně tato povinnost zakotvena, a tato povinnost není stanovena pro každé správní rozhodnutí podle zákona o pobytu. V současné době je toto pravidlo upraveno zákonem (ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu), jeho aplikaci však již dříve dovodila i judikatura v tom smyslu, že tato povinnost není automaticky vztažena na všechna správní rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30).

Pokud žalobce uváděl, že trest vyhoštění mu byl ve Spolkové republice Německo uložen v době, kdy Česká republika nebyla součástí schengenského prostoru, pak s takovou argumentací nelze souhlasit – vstupem České republiky do schengenského prostoru byly inkorporovány i podmínky tohoto prostoru, kterými mj. je i zásada, že každý stát může vstup na území povolit pouze tehdy, pokud tomu nebrání podmínky všech států schengenského prostoru. Tímto vstupem tak pro Českou republiku tyto podmínky nabývaly závaznosti a musí se nadále jimi i řídit. Pokud tedy v době zahájení řízení byla Česká republika součástí schengenského prostoru, byla povinna tato pravidla i na případ žalobce aplikovat.

Pokud žalobce zcela obecně uváděl, že rozhodnutí je v rozporu se zásadami správního řízení a že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, pak tato žalobní námitka je natolik obecná, že se k ní soud nemůže vyjádřit.

Konečně v poslední námitce žalobce poukázal na dobu probíhajícího řízení. V této souvislosti soud uvádí, že samotná délka řízení neznamená, že by příslušné rozhodnutí nemohlo být vydáno, nic takového zákon nestanoví. Ani tuto žalobní námitku tak není možné posoudit jako důvodnou. Nicméně – z obsahu předloženého správního spisu plyne, že policie předala ministerstvu poznatek k osobě žalobce dne 3. 2. 2012, dne 17. 2. 2012 zahájilo ministerstvo správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, téhož dne požádalo policii o poskytnutí dalších informací, dne 17. 2. 2012 byla ministerstvu policií zaslána další informace k žalobci, dne 15. 3. 2012 byl s žalobcem sepsán úřední záznam, přičemž žalobce na zahájené řízení reagoval podáním ministerstvu doručeném dne 20. 3. 2012, doplněném vyjádřením doručeném ministerstvu 3. 4. 2012. Po těchto úkonech je ve spisu už pouze další žádost ministerstva policii o prověření informací ze dne 23. 9. 2013 (tedy další úkon po roce a půl), odpověď policie ze dne 30. 9. 2013, další žádost z 27. 11. 2013, odpověď policie z 17. 12. 2013. Následuje další rok a půl dlouhá prodleva, a ve spise je potom žádost ministerstva o prověření informací ze dne 19. 2. 2015, dále pak až žádost zástupce žalobce o nahlédnutí do spisu ze dne 29. 9. 2016, a jeho návrh na zastavení řízení ze dne 29. 3. 2017. Následuje další žádost ministerstva o poskytnutí informací České správě sociálního zabezpečení ze dne 16. 1. 2018, odpověď ze dne 30. 1. 2018 a výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 8. 2. 2018.

Ačkoliv žalobní bod týkající se délky řízení nemůže být soudem posouzen při přezkumu vydaného napadeného rozhodnutí jako důvodný, soud nemůže neuvést, že délka tohoto správního řízení byla neomluvitelně dlouhá a ve spise jsou zcela zjevné mimořádné průtahy.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. února 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu